

ELKÉKÜLT ÖVEZETEK

I.

Összeszedtem a kertbe halt madarakat,
és elindultam a vár felé.
Ablakait betörte a szél,
kilincseit megette a rozsda.
A kertjében álló fák szürke szobrok –
élettelenül merednek az ég felé.
Padlásán festmények penészednek,
a bennük élő arcok
sárga szemmel bámulják a tetőteret.
Bölcsőhalált halt csecsemők ágyai
az ablakok alatt,
eltévedt kakas szaladgál
a hideg kályha körül.
Hangyabolytól imbolyog a ruhásszekrény.
Csótányok másszák a lámpabúrák belsejét,
a konyhát, ahol repedt csempék
és szúrágta asztalok között
fel-alá futkos
egy visszhang.

II.

Amíg én kihalt utcákon kerülgetem
a kövek között megbúvó gatz,
anyám és apám hóesésben állnak
egy elkékült országban.
Nagyanyám a föld alól néz,
a lábamért nyúl, ujjai
avarba és gyökerekbe futnak.
Nagyapám felveszi kabátját,
és kísétál a házból.
Zsebemben madárlelkek.

III.

Közeledem, a vár egyre kisebb.
Az utcákat járó kéményfüst
beleolvad a láthatatlan Tejútba.
Egy ideje nincsenek csillagok.
A sarkon kéregető öregember
múlt télen azt bizonygatta,
széttörött az összes,
amíg mi egymásnak estünk
nevetségesen görbe országhatárokért.
Csak a vérhold ismeri sorsukat,
egy éjszaka álmaimba suttogja,
de az öregember azóta meghalt.
Nincs kivel beszélnem.

IV.

Azt olvastam,
halálunk után csontjainkból
vadrózsák sarjadnak,
hajunk a fák gyökereivel összeolvad.
De én láttam az öregembert
évekkel azután,
hogyan eltűnt a gödörben.
Nem változott.
Felmászott egy épület tetejére,
leugrott onnan.
Amikor másodjára is felboncolták,
csillagszilánkok voltak szétmorzsolva
fogai között.

V.

A vár kővé zsugorodott.
Előjöttek a szellemek,
a házak ablakaira tapadtak.
Anyám és apám havat lapátolnak
a kerítés előtt.
Nagyapám egyedül bolyong
az utcákon, megugatják a kutyák.

Elszakadtak a kábelek,
senki sem fogadja
hívásaimat.

VI.

Madaraim apró lyukakat
vájnak zsebeimbe.
Nyugtalanok, egyre nehezebb
cipelnem őket.
Folyton megbotlok,
nem veszek tudomást
a macskakövek között tátongó
gödrökről,
a csontjaimban időző éjszakáról.

Ismét beszélt hozzám
a vérhold.
Azt mondta,
engedjem szabadon a madarakat.

VII.

Megszűnt a közvilágítás.
A fiatalok távoli kontinenseken
keresik a csillagokat.
Elveszítettem személyi igazolványomat.
Az öregek pincébe zárkóztak
a szellemek elől –
napok óta az utcákat járják,
ellopják a házakból a régi
órákat, gyertyatartókat.
Köztük van az öregember is
kicserélt arccal, rongyos öltözékben,
és a nagyanyám.
Nem ismer fel.
Szarvasok futnak át a városon.
A kutyák elalszanak.
Életre kelnek a szoborrá változott fák,
úttestre fekszenek.

Velük bámulom a Tejút helyét.
Mellettünk kődarab,
a kőben
összezsugorodott szobák.

SKICCEK

telefirkáltam a falat:
tengert rajzoltam színes halakkal,
lebegő bálnákkal,
kővé vált medúzákkal.
messzeségből kinőtt világítótornyot,
imbolygó hajót, melyben
föl-le cikázik a szél –
reggelente felöltözik,
napozóágyon tesped,
vagy kihajol a korláton,
bámulja a víz alatti világot,
táncol a fedélzeten.

kertet rajzoltam rózsabokorral,
fákkal, melyek hosszú ágaikkal
kilyukasztották az égboltot –
látni az angyalokat,
amint egy nagy asztal körül
hevesen vitáznak.
köztük ül az ördög is,
a lábánál fekete kutya.
csak a könyvekben megírt isten
bujkál továbbra is emberarcú
festményei mögött.

vonatablakot rajzoltam, mely
egyetlen pillanatot vetít,
patakot és hegyet,
temetőt vaskos kereszttekkel,

több száz éves templomot,
őrült, kongó harangot,
sáros utat,
gyermeket, ahogy tócsában ugrál,
üres vasútállomást,
lerombolt otthont,
csillogó katedrális.

szobát rajzoltam
gőzölgő szőnyeggel,
meghasadt falakkal,
melyekben csótányok
és pókok várják
a kiszáradást.

lerajzoltalak téged is.
ültél a világítótorony tetején,
melletted üveg,
benne színes halak,
lebegő bálnák,
kővé vált medúzák.

KÖLTÖZÉS

Nagyanyám mindig félt a víztől.
Talán ezért nem hittük el,
hogy a fürdőszobát elárasztó
barnás folyadék
állandóan magával akarja rántani.
Kétségbeesetten panaszkolt,
hogy a víz éjszakánként
a nappalin át
hálószobájába kúszik,
felkapaszkodik a bútorokra,
összepszokolja a falakat.

Ruhásszekrényéből egész nap
egy tarka macska figyel,
fennhangon kioktatja –
az ő állapotában
már nem szokás takarítani
vagy templomba járni.

Nem hittünk neki, de
egy évvel később szőnyegek,
bútorai nyirkosak lettek,
tárgyai kicsúsztak a kezei közül.
Álmaiban ismeretlen tájakon járkált.
Tengerpartra költözött,
úszni is megtanult.
Éjjel olykor megjelent szobámban,
mutatta a madarakat
az új kertben,
a tulipánokat, melyek
sosem szerették az otthoni légkört.
Sikeresen átköltöztette
a kardvirágokat, ibolyákat,
még a húszéves cseresznyefát is.

Aztán sokáig nem jött.

Elhagyott szobái életre keltek.
Amikor el akartuk mozdítani
a bútorokat, szőnyegeket, festményeket,
makacsul megkapaszkodtak a házba.
A függöny szertefoszlott ujjaink között,
háborodottan kattogott a falióra.
Végül mindent a helyén hagytunk.
A ruháiba ragadt tarka szőrösömókat,
a falrepedésekben morajló tengert is.